

В ту ніч у мене було все тихо,
Мовчало щастя. Мовчало лихо.
О тиша, тиша — облудна тиша.
Планета дише. Сейсмограф пише.
Хоч сплять Карпати — глибінь безсонна...
Сейсмічна зона! Сейсмічна зона!

А ти, людино, спокійна наче,
коли природа від тебе плаче.
Та от проснулась підземна сила,
і знову мати втрачає сина,
і всю Європу стрясли Карпати,
коли Європа лягала спати.

Відчули мляві, відчули й сонні:
ми всі в непевній сейсмічній зоні.
І ти, людино, в житті законна,
як серце в тебе — сейсмічна зона,
в якій не можна блаженно спати.
Про це сказали в ту ніч Карпати.

Так, нам судилось творити дні ці
в сейсмічній зоні, в сейсмічній віці.
І нам ще сняться, не нам — то старшим,
як цю планету здригали марші,
як землю вкрила вогненна лава,
як нас шукала в могилах слава.

Так, ми настали в сейсмічну пору.
Ми тяжко брали над смертю гору.
І хто ще всидить на мертвім троні
у наших віці — в сейсмічній зоні?
Ні, не сховатись від струсів долі
ні в чистім полі, ні в сірім домі.

О тиша, тиша! Підступна тиша.
Планета дише. Сейсмограф пише.
Ти, може, нині в нейтральній зоні,
а завтра будеш уже в нейтронній.
Нейтронна бомба — дитятко віку,
воно дістало людську опіку.

Ну що ж, на світі ми всі сезонні.
Та в нашій зоні, сейсмічній зоні,
сміються діти, зростають діти,
птахи співають, бунтують квіти.
Вони нам кажуть, що будуть жити,
життя родити, життю служити.
І ти, хто хоче із мене здерти
людську подобу, собі затям:
свободу жити й свободу вмерти
тобі у руки пітні не дам.

Але на цей раз мовчать гармати.
Не спить природа — сувора мати.
Я чую, чую підземні гули.
А може, землю мою здригнули,
аби навчилась життя любити,
війною вбиті, дочасно вбиті?
А може, годі брести під дулом
планеті, повній підземним гулом?

О тиша, тиша! Мінлива тиша.
Століття дише. Сейсмограф пише.
Але спасибі вам, сонце й зорі,
спасибі, земле гірка моя,
що я родився не в мертвій зоні,
в сейсмічній зоні родився я.
Спасибі, мамо, що я родився.
Спасибі, діти, що не росте
між вами жоден новий убивця.
Життю спасибі — що не пусте.
Що є в нім віра у матір, сина,
у розум квітів і серце скель...

А світ струснула сейсмічна сила.
І вийшли люди з своїх осель.
І вийшли люди. Не за наказом,
Їм знову треба відчутись разом.

1979

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.